

461

ZARZĄDZENIE MINISTRA ŻEGLUGI

z dnia 28 marca 1955 r.

w sprawie zasiłku chorobowego dla członków załóg Polskiej Marynarki Handlowej w przypadku niezdolności do pracy w czasie pobytu za granicą.

Na podstawie art. 23 ustawy z dnia 28 kwietnia 1952 r. o pracy na polskich morskich statkach handlowych w żegludze międzynarodowej (Dz. U. Nr 25, poz. 171) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Wysokość zasiłku chorobowego przysługującego członkowi załogi Polskiej Marynarki Handlowej pozostawionemu przez armatora za granicą w przypadku niezdolności do pracy, spowodowanej chorobą lub wypadkiem w służbie, wynosi:

- 1) 100% średniego uposażenia z ostatnich trzech miesięcy; zasiłek jest wypłacany przez armatora w kraju, miesięcznie, z dołu — do rąk upoważnionego członka rodziny lub innej osoby upoważnionej, bądź też — jednorazowo — uprawnionemu członkowi załogi po jego powrocie do kraju;
- 2) 100% dodatku zagranicznego przysługującego członkom załóg zatrudnionym na statkach, przy uwzględnieniu następujących zasad:
 - a) w portach europejskich od Gibraltaru do cieśniny Karskie Wrota — w wysokości jak dla linii europejskiej,
 - b) w portach Morza Śródziemnego, Czarnego i Azowskiego, północnego brzegu Afryki do Casablancą włącznie, Północnej Ameryki i Islandii oraz Północnej Syberii do przylądka Czełuskin — w wysokości jak dla linii lewantyńskiej,
 - c) w portach zachodnich Afryki do Cape Town włącznie, środkowej i południowej Ameryki do cieśniny Magellana — w wysokości jak dla linii południowo-amerykańskiej,
 - d) w portach Oceanu Indyjskiego z Morzem Czerwonym i Zatoką Perską — w wysokości jak dla linii indyjskiej,
 - e) we wszystkich portach chińskich Oceanu Wielkiego, Singapurze, zachodnich portach wysp Indonezji, Australii i Nowej Zelandii — w wysokości jak dla linii chińskiej.

2. Dodatek zagraniczny wypłacany jest uprawnionemu miesięcznie, z dołu, przez przedstawiciela armatora za granicą.

§ 2. 1. Zasiłek chorobowy jest wypłacany przez okres stwierdzonej świadectwem lekarskim niezdolności do pracy, jednak nie dłużej niż przez 12 tygodni.

2. Niezdolność do pracy powinna być stwierdzona świadectwem lekarza wskazanego — o ile to możliwe — przez polski urząd konsularny.

§ 3. Członek załogi pozostawiony za granicą w przypadku wymienionym w § 1 powinien być repatriowany do kraju nawet w czasie trwania niezdolności do pracy, jeżeli stan jego zdrowia stwierdzony świadectwem lekarza na to pozwala.

§ 4. 1. W wyjątkowych przypadkach, gdy członek załogi ze względu na stan zdrowia stwierdzony przez

lekarza wskazanego przez polski urząd konsularny nie może być repatriowany dla przeprowadzenia leczenia w kraju, zasiłek chorobowy może być wypłacany dłużej niż przez okres 12 tygodni.

2. Wypłata zasiłku chorobowego w okresie dłuższym niż 12 tygodni może nastąpić jedynie po uzyskaniu w każdym indywidualnym przypadku zgody dyrektora Centralnego Zarządu Polskiej Marynarki Handlowej.

§ 5. 1. Wypłata zasiłku chorobowego przewidzianego w § 1 ustaje po stwierdzeniu przez lekarza, że członek załogi stał się zdolny do pracy, a członek załogi nie zgłosił na piśmie u miejscowego przedstawiciela armatora gotowości podjęcia pracy.

2. W przypadku zgłoszenia takiej gotowości członek załogi ma prawo do zasiłku określonego w § 1 aż do czasu zatrudnienia na statku lub repatriacji do kraju.

§ 6. Przez cały okres pobytu chorego członka załogi za granicą, jeśli pozostaje on w dyspozycji armatora, armator ponosi koszty jego leczenia i utrzymania w szpitalu, a po wyjściu ze szpitala pokrywa dalsze koszty leczenia oraz niezbędne koszty utrzymania.

§ 7. 1. W czasie repatriacji do kraju członek załogi otrzymuje zasiłek określony w § 1.

2. W przypadku zatrudnienia repatriowanego członka załogi na statku otrzymuje on wynagrodzenie stosowne do wykonywanej pracy oraz utrzymanie.

§ 8. 1. Po repatriacji do kraju członek załogi otrzymuje pomoc leczniczą i zasiłek chorobowy na zasadach ogólnych zgodnie z obowiązującymi przepisami.

2. Dla otrzymania świadczeń wymienionych w ust. 1 członek załogi w ciągu trzech dni od przybycia do portu polskiego powinien zgłosić się do portowych organów służby zdrowia, przedkładając zaświadczenie lekarza okrętowego lub kapitana stwierdzające, że wypadek chorobowy zaszedł przed ustaniem obowiązku ubezpieczenia.

§ 9. Instrukcja Ministerstwa Żeglugi (Centralnego Zarządu Polskiej Marynarki Handlowej) ustali:

- 1) szczegółowy tryb postępowania armatora, kapitana i przedstawiciela armatora za granicą — przy wykonywaniu niniejszego zarządzenia, a w szczególności tryb informowania i udzielania przedstawicielowi armatora za granicą wskazówek co do wysokości i terminów wypłat zasiłku chorobowego oraz obowiązki przedstawiciela armatora za granicą w zakresie repatriacji członka załogi do kraju;
- 2) szczegółowe przepisy w sprawie uprawnień i obowiązków członków załogi wynikających z niniejszego zarządzenia.

§ 10. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 marca 1955 r.

Minister Żeglugi: w. z. *St. Bukowski*